

CỐI RIÊNG

Nguyễn Thị Minh Thủy

Thơ Nguyễn Thị Minh Thủy
ảnh: Nguyễn Tất Nhiên, Hoàng Mai Đạt
tranh và trình bày bìa: Khánh Trường
phụ bản tranh của các họa sĩ: Võ Đình, Đinh Cường,
Nguyễn Thị Hạp, Khánh Trường, Lê Thánh Thư,
Hà Quốc Huy, Nguyễn Thị Hạp, Hồ Thành Đức
phụ bản nhạc:
của nhà thơ, nhạc sĩ Ngu Yên
ấn hành năm 2000 tại California USA

*cám ơn đời, và cám ơn H.M.Đ. của tôi,
“sau bao đau đớn, biết đâu ngọt bùi”*

mở tập

thơ tôi, dăm đoạn thơ rời
bật lên giữa góc hờn bời bời bung
lòng tôi, những sợi đàn chùng
u hoài ngân điệp khúc trùng dương đêm
nỗi niềm quyện sóng lênh đênh
sớm mai sương đọng giọt nghiêng mấy tờ

khép lại từ đây

em còn chờ gì, khi chân đã run?
sợi tóc khô rơi, môi nhạt sắc hồng
người có hình dung ra em, lệ rớt
lau gương tình cũ soi lại chân dung

em còn chờ gì, khi mây đã tan?
lòng khó như xưa, tình hẫng phai tàn
người chắc đã quên bên kia biển lớn
bên nay trời chứa muôn vạn lời than

em còn chờ gì, khi chim đã bay?

ngày tháng như mưa, em - phố bùn lầy
mười năm, người bảo mau như gió
mười năm, em sống, biết từng ngày

em còn chờ gì, sau cơn gió giông?
đời đã sang cầu, đã chắm xuống dòng
thôi kể tình yêu như trang sách cũ
khép lại từ đây những mối mơ màng!

tìm nhau

chôn cũ chân xưa mờ dấu bụi
đường hoa, mây lạc nẻo mù tăm
tìm nhau đầu bạc đêm cô tịch
sóng vỗ ghềnh xa ngỡ vọng âm!

nguyệt khúc

trăng về bên ấy soi kim cổ
bên này dâu bể đã trùng khơi
lòng úa như rừng thu cuối độ
theo sóng hàn giang lạc hướng đời

theo sóng hàn giang lạc hướng đời
thuyền trôi hay bèo nước xuôi trôi
đêm sương mờ tỏ màn nhân ảnh
hồn lẻ, dạt dào bao khúc nôi

hồn lẻ, dạt dào bao khúc nôi
bãi khuya khua động những bồi hồi
trăng gọi hồn ai về bến cũ
lấp lánh màu đêm, nhớ điếng người!

lấp lánh màu đêm nhớ điếng người
ngày thơ, theo trăng, về đây rồi
tình mơ, theo trăng, vàng trên sóng
và lòng, theo trăng, chưa hề vơi

và lòng, theo trăng, chưa hề vơi
trăng đây, gọi muôn ý xa xôi
trăng sáng, như ngày tình quang đang
trăng tàn, như mộng đời... tan thôi!

lá thư không gửi

em viết lá thư không gửi
anh, quê người, chẳng đọc được đâu
tờ thư viết thảo nhưng dấu kỹ
sợ bàn tay bạo vọc thêm đau!

nơi em ‘công tác’ - ‘Cục Cao Su’
rừng sâu, muối dử, vất vạy bầu
dân phu cạo mũ, em theo đêm
chiều về đặt ‘định mức’, ‘chỉ tiêu’

nghề em làm – ‘lao động tiền lương’
chăm sóc công nhân vện mọi đường
e thầy thợ rồi, em thêm việc
ai ‘lề mề’, em giục ‘khẩn trương!’

sáng sáng lao vào chuyện ầu ơ
đêm đêm ‘hợp tổ’ ‘gắng thi đua’
‘nhân dân’ ta thán, em ‘lên lớp’
‘kiểm điểm’, ‘phê bình’, em ‘tiếp thu’

say sưa ca ngợi ‘đảng’ dày ơn
‘đoàn’ dạy em vui nơi ‘thiên đường’
mưa đôn điền đất trơn đồ thắm
bữa cơm chiều, ngô sắn, buồn hơn!

Dầu Tiếng, Lộc Ninh em đến đủ
Bình Long, An Lộc em sống qua
suối hoang chợt gặp chiếc bít cũ
giữa cảnh trầm u thấy xót xa!

anh nơi phương ấy phố phường đông
em ở bên này giữa trời mông
hiu quạnh, với rừng cây thay lá
đòi em tro những nhánh cành không!

tái bút: những chữ trong ngoặc chắc anh thấy lạ
biết làm sao hơn, khi dẫu cùng trong
một vòng khí quyển, nhưng không cùng thờ
không khí buồn vui chốn Đông phương hồng.

Bolsa Mini Mall, trưa

con phố trông ra vườn dâu
vườn dâu nắng chan một màu
thương xá bên cạnh đường xe
đường xe đổ nhựa trưa hè

ngày ngày đem thân đến lớp
độc tâm học tiếng xứ người
đầu óc có khi thoát kiếp
chữ nghĩa rủ nhau qua đời!

sách mới tươi màu, thơm tho
dày thêm nhưng nhớ một thời
nắng mông vờn ngoan kẽ lá
gấp vở, học trò ngồi mơ...

hồn dù ngã nghiêng, mơ tỉnh
ngày đi đêm tới cứ đều
thân trần quắt quay com áo
lạ chưa, buồn vẫn đang đeo!

khu phố mệnh danh Sài Gòn
Sài Gòn vàng tan ngọc nát
Sài Gòn tả tơi muôn mảnh
đãi dầu phiêu bạt héo hon.

Little Saigon, 1981, ngày mới tới

trăng tiền

một bữa trăng theo ra biển
tiền người xây mộng Kinh Kha
người say nghiệp nhỏ quên chí cả
trăng về hiên lạnh khóc quê nhà.

thu phân

hỡi người của mười năm không gặp
tôi buồn nên nhớ người vu vơ
đêm qua có phải thu về lại
nên sáng nay trời biết mộng mơ?
hôm xưa có phải ai hò hẹn
một kiếp trần gian, một cuộc chờ
trời đất mấy mùa, tôi có đủ
nhưng đời vẫn vắng một mùa thơ!

đêm trăng mộng

trăng

có những đêm trăng cuồng chân muốn bước
trời đất vô cùng, ta lại gặp ta

trăng vẫn là trăng tự nghìn năm trước
sao đến bây giờ ta mới nhìn ra?

mộng

đêm nằm mộng gặp người năm ấy
tiếc thắm lâu nay chẳng tìm nhau
người quần quanh đây sao ta không thấy?
sắp được cầm tay, tỉnh chiêm bao!

ga Vaucelle

trên sân ga đưa ai
trời lạnh vừa so vai
khói lan từng nhịp thở
hay buồn ta tỏa dài?

mưa trên ga Vaucelle
từng con tàu xuống/lên
em ngồi hiu hắt ngóng
ngày vui trôi lênh đênh

mưa chập chờn phớt bay
hạnh phúc vượt tầm tay
như nụ hôn vội vã
trong thang máy chiều này

anh đến, rồi anh đi
chiều bệnh viện lê thê
đưa người, chân biếng bước
tiễn người, lệ nặng mi

Vaucelle, ôi Vaucelle
sao để lại mình em!
lặng hồn nghe mưa vọng
như bước ai xa thềm

đêm thao thức nghe mưa

thao thức

đêm xa xứ mịt mù
trăn trở tìm hoài thể nghi
một đời chưa qua hết
mà chân mỏi đã mong ngừng
ngừng đâu, ngừng đâu?
khi trực quay còn xoay vô định

nghe mưa

đêm xuống, mưa gợi sầu cổ quận
giọt buồn rỏ mãi nhịp nghìn xưa
thành dòng lạnh ngắt, đông thân xác
tử sinh mỏng dính một đường tơ.

đời giữa đêm sâu

ai thấp trong tôi niềm tin tuổi đại?
tin ngày mai đường ngọc mát chân son
tin tương lai vàng ửng quả ngọt ngon
chờ tay hái từng nhánh đời, vô ngại
hôm ấy mười lăm, dòng trăng lụa chảy
trăng rõ ràng gợi sáng khoảnh vườn con
trăng điệu kỳ ngào ngọt ngậm môi non
đêm-con-gái mơ vén mây tình ái

ai lay thức tôi đêm xuân mười bảy?
ren rén chong đèn ngời dệt mơ riêng
tình ấm tràn như đọt nắng tháng giêng
ve vuốt bờ lưng, ấp nồng huyền thoại
sẽ có một đời bên nhau mãi mãi
sẽ chung cánh bay vạn nẻo tình cầu
thách thức ngàn sao như tình ngang trái
chuyện nàng Juliet yêu Romeo!

khuya khoắt trời sương, trăng chìm nguyệt lặn
trái tương lai chín héo tóp teo dần
mây hoàng kim tan tác khóc điệu tàn
môi tê tái ngấm bao lần lệ mặn

hun hút đêm sâu, chớp lòa mưa nặng
gió đập vùi muôn nụ đóa thanh tân
đường gập ghềnh mỗi bước một chênh vênh
đèn leo lét cuối hầm, hay ảo vọng?

ngang qua phố biển, mưa

mưa vô tình, dịu, nhuyễn, rơi
ngang qua phố biển, thấy đời trống không
trời mù xám, nước mênh mông
sóng xô đẩy sóng, dập dồn bất ngưng
quay cuồng thích cánh chen chân
cuối đời, như sóng tan dần hư vô

nhọc nhằn toan tính lợi/thua
xuôi tay, như lá theo mùa, rụng rơi
tình rục rĩ cũng tàn phai
một ngày vui, trả bao ngày lao đao
mây hồng cuốn nắng về đâu
mà đây hoang quạnh một màu buồn hiu
chạnh thương thân, cánh chim chiều
khuất sau hẻm núi xiêu xiêu mịt mù.

tháng ba

hàng phong bên đường bắt đầu trở lá
lòng ta khô tàn cách chi đâm chồi
không là thiên nhiên bốn mùa chuyển hóa
tình chi như sương tan dưới mặt trời

mặt trời ngàn năm hong khô mơ ước
thanh xuân cuộc người ngăn ngui nửa vời
phiền trách nhau chi khi mình biết trước
tình cho cay chua đọng giữa ngọt bùi.

cảm thân

rốt cuộc thì tôi chỉ là con sâu quá lứa
năm cuộn mình trong ổ kén tối tăm
chờ
bác làm vườn xịt thuốc rầy
trước khi dám tung mình
hóa bướm.

mấy vằn đau thắm

người đây, hôn ở đâu?
oan khiên tự hôm nào
đường gặp ghềnh bất hạnh
gai tình ghim thắm đau!

người ơi, còn có chăng?
tình mảnh như tơ giăng
nắng trời là phù thủy
tô óng vẻ huy hoàng

hình dung trong não nức
có hẹn hò nên thơ
hình dung trong cuống quít
có tay ai đợi chờ

hình dung trong bối rối
có mắt nòng trao êm
hình dung trong nắm nuôi
có môi tan tình mềm

muôn ngàn hình dung đến
muôn ngàn hình dung đi
giấc mơ nào cũng hết
đoái trông, chẳng còn gì!

còn đây trong góc tối
có nỗi buồn ngồi im
còn đây khi đêm tới
lũ âm binh bủa tìm

biển đời xanh ngấn ngắt
sóng sâu xô lao xao
chẳng riêng trong tiếng nấc
mới chứa nỗi nghẹn ngào!

hỏi người, đêm gió

gió rít từng cơn, rợn âm u
mưa tuôn mờ mịt cuốn hư vô
đêm nay chắc lá rơi gần hết
biết lúc anh về có còn thu!

mai một anh về - đã lỡ thu
mùa thu của nắng vàng ôn nhu
của lá điểm trang, thêu vách núi
của chớm tàn phai rục nhiệm màu!

gom hết đất trời - gửi tặng nhau
một mùa thu cũ của thiên thu
thiên thu cũng vẫn trời đất ấy
thu của tình đôi đẹp bao lâu?

thu tình ta, nay chắc úa màu
(chẳng câu dẫu bề, cũng phù du)
đêm nay gió lộng, mùa quay gót
người về - mai, một - có thương thu?

lục bát từ biển, buổi chiều

biển chiều, bãi vắng, sóng dồn
nghe đời như đã hoàng hôn ít nhiều

trời quạnh hiu, ý quạnh hiu
có con chim nhấc trăm điều lao đao
có tôi sống giữa ba đào
hồn trôi theo nhịp sóng gào đêm đêm
có người soãi cánh đi tìm
mà trong mù mịt đã chìm tăm hơi
có khuya giờ sách tìm lời
lấy tình xa dỡ giấc đời long đong

muôn say, uống hớp rượu nồng
âm lòng giây phút, bênh bông nỗi đau
muốn quên, như nước qua cầu
nước thành mây vẫn ngậm sầu khôn tan

còn ai tiếc giấc mộng tàn
như tôi, ngời nhớ chuyện hàn ôn xưa?

gửi về mẹ

bao nhiêu bài thơ viết
chẳng nhắc đến mẹ hiền
vì sao? con chột hiệu
- vì tình mẹ vô biên!

vì tình mẹ vô biên
suối sông nào sánh nổi
lời con như thuyền nhỏ
trôi dạt biển nhân duyên

mẹ ơi, lòng mẹ rộng
mẹ ơi, tình mẹ sâu
phủ vây con huyền diệu
ấp ủ con nhiệm màu

sẽ chia con máu thịt
chăm chút tự bào thai
răng cắn môi, đau, mệt
tạo cho con hình hài

con học thi, mẹ thức
con lụy tình, mẹ đau
con võ vàng, mẹ khổ
con lo âu, mẹ rầu

những khi con vấp ngã
mẹ nâng con dịu dàng

con trôi ra biển cả
mẹ mắt lệ rửa ràn

con làm thân viễn xứ
mẹ mỏi mắt chờ tin
đêm tụng kinh, niệm chú
cầu cho con an bình

kiếp vô phần lưu lạc
khóc lẻ loi quê người
con điếng hồn, nuốt lệ
gửi về mẹ nụ cười.

cõi hồn gầy guộc

chim chuyền nhanh gió bay xa
liều sa hồ khóc duyên ta nhạt màu
tình người, ngọn sóng tan mau
hồn em gầy guộc như cau vườn nghèo
tàn đông tựa cửa nhìn theo
đầu xuân áo mới đành treo hứng sầu
sớm, trưa, ngò, đứng, lòng đau
buồn len mạch máu buồn vào ngăn tim
ví dầu tình chỉ lửa rom
đĩa gừng chén muối trót bung một lần
phụ nhau giữa buổi còn xuân
phụ nhau trời đất phong trần từ đây.

khói sương

tình đã hôm qua, hay hôm kia?
ngày chưa đi mà đêm đã về
ga nhỏ sáng nay mờ sương lệ
tàu đã lên đường giữa đêm khuya

tình đã như hoa, hay như sương?
hoa úa, sương tan, nhạt má hường
em thấy chiều xuân chưa dứt rét
sao người dập tắt lửa ba hương!

tàn tro

sâu như đã trăm năm
ngày vui là dĩ vãng
thôi còn đây - ngày tháng
trò chuyện với nỗi buồn

nản rồi, chân phiêu lãng
mỏi rồi, đôi tay ôm
thôi còn đây - ký ức
lấp đầy nỗi trống không

một vòng tròn hạnh phúc
vẽ bao giờ cho xong
còn đâu là mộng tưởng
ngàn tía với muôn hồng!

chẳng qua là tán sắc
trong vô hình hư không
chẳng qua là ảo giác
giữa sương mù mông lung

dâng, dâng hoài khao khát
cho tràn cơn điên mê
đốt, đốt hoài thân xác
cho rời rã ê chề

giữa tro tàn phù thế
tìm ra chưa, nẻo về?

người về

người về như bụi
gió thốc từng cơn
bụi vương trong mắt
buồn xót xa tuôn

người về như sương
che mù trước mặt
xe trôi chậm chậm
sầu đo dậm đường

người về mưa tạt
giọt dài giọt xiên
mờ trời mịt đất
buốt lạnh lòng riêng

người về nẻo lạnh
bóng đồ đèn khuya
xiêu xiêu giữa gió
xoáy nát hồn kia

(người về - như đêm
chắc gì đã thực
chẳng qua trái đất
đều vòng oan khiên!)

bài tuyệt vọng

lại những ngày sống, đếm
từng ngày qua nặng nề
đời lạc an quá hiếm
niềm tin bao giờ về?

núi khói trầm tìm kiếm
trầm hương tan hư vô
nương lời chú nam mô
chữ sâu hoài trì kéo
kìa hoa thờ đã héo
bụi ơi, làm sao tươi?
đường trung đạo tí khói
con trí mờ huệ mỏng!

Quán Âm mẹ hiền ơi!
chỉ còn ngài cứu rồi
kiếp người con đã mới
mòn thế lụy tôi bởi
Quán Âm mẹ hiền ơi!

trong khung cửa nhỏ

tôi với người - hệ lụy trần gian
lệ nhòa má ấm phút hân hoan
nhìn nhau đã buốt niềm đau xót
trong tương phùng ẩn chứa ly tan!

tôi với người - như gió hắt hiu
nhuộm trong sương khói màu tiêu điều
mưa giữa mùa ngâu tuôn giọt ngọc
tình giữa kiếp người âm ướt theo

tôi với người - gặp gỡ sát na
nương nhau qua suốt cõi ta bà
sông ngân một giải mờ dưới gót
tường nhịp cầu ô, nổi đôi ta

tôi với người - giấc mộng dở dang
tình mơ, mơ tình cuộc phù hoàn

thu nay đã thấy vàng hơn trước
hay người pha nhạt màu không gian?

tôi với người - trôi theo cơn mê
hành-lang-đời dặt bước đi/về
giữa bể trầm sinh mừng hạnh ngộ
bằng nụ hôn dài như biệt ly

tôi với người - nương mộng tìm thơ
dòng sông đời chảy chia đôi bờ
trong khung cửa nhỏ mơ ngàn dặm
ngàn dặm thu vào trong huyễn mơ!

tinh tú

tinh âm thâm như những đóm sao
cao títt trời đêm, cầm, bản bật
muốn gửi trần gian dăm ánh sáng
đường xa diệu vợi, rớt phương nào

cuối cùng thì em cũng đành im lặng
đứng thật xa mà từ giã nhau
bao gặp gỡ đã đành trong mộng
những giấc chiêm bao tinh tú nhiệm màu!

My khúc

chuyện chúng mình như có như không
như sao sương cỏ, sắc cầu vồng
như dăm nét chữ nhòa trên cát
như nụ hôn thâm, gửi xa xăm

dâng người, nắng dịu ửng đời phong
dâng người, mây ráng ánh trời hồng
dâng người, mắt trông lên vời vợi
dâng người, môi hé nụ, ngại ngùng

dâng người, sương mướt đóa phù dung
dâng người, réo rắt khúc nguyệt cầm
dâng người, lời du dương gió lá
dâng người, đôi tay ôm mịt mùng

dâng người, trắng bạc giữa dòng sông
dâng người, sóng biển réo muôn trùng
dâng người, nghìn bài thơ vô ngữ
dâng người, ba động tiếng thu không

cũng đành, con nước chờ đò mong
âm nhạc Trương Chi đẹp nào nùng
hệ lụy chập chùng theo tiếng sáo
vay tơ duyên, trả lệ đôi dòng!

chùng ấy đủ

thơ chưa viết là bài thơ hay nhất
môi chưa hôn là môi mãi ngọt ngào
lời chưa nói là lời ru tằm mật
tình chưa trao - tình lấp lánh muôn sao!

người hãy giữ chút lòng trong thình lặng
để em mơ ngày ngũ sắc cầu vồng
để em mơ đêm nguyệt bạch vô cùng
để em mộng cuộc đời lừng nhã nhạc

người hãy tỏ mắt nhìn, chùng ấy đủ
tơ lòng em dư dật thắm muôn màu
êm ái phủ suốt đường trần lỗ chỗ
em vui chân, đi những bước mộng du

người hãy đón hồn em trong giấc ngủ
chốn chiêm bao, nơi hò hẹn đôi mình
chốn chiêm bao ngày mãi mãi bình minh
đời với mộng, khác gì chẳng, phù ảo?

lửa tình

xôn xao bàn chân bước
êm đềm bờ vai nghiêng
nhấp nhô nghìn triều sóng
vang giữa cõi hồn, im

ngày hè dài cũng hết
chiều tịch mịch thờ than
đêm lặng lơ mờ mịt
đèn khuya thấp hai hàng
những tia mắt dọc ngang
xoáy nhìn truy dấu vết

tôi, hồn vong cõi chết
trót bung vòng hồi luân
chân lê miền mộ huyết
lòng luyến mê dương trần

lửa tình bén nhục thân
còn mong chi siêu thoát!

trầm luân

sao xuống tự trời cao
hương đưa từ khóm lá
tình dầu tặng thương đau
đêm vẫn đêm thánh hóa
từng lần tay ghi siết
nghiệt oan quần từng vòng
từng lần môi đăm đuối
ngọt đắng thấm tận cùng!

bằng đôi cánh thiên thần
người nhắc tôi bay bổng
bằng mời gọi vô minh
ngục chín tầng chìm xuống
giây phút tưởng ngàn năm
thiên thu chừng khoảnh khắc
hồn tôi mở muôn ngăn
đón chân người dẫm bước

đêm, chẳng còn thời gian
không gian, ôi vô tận
tôi như bọt nước tan
vào đại dương vô ngần

người là bể trầm luân
tôi cam thân ngụp lặn!

như bóng

gặp người xưa lại
một chiều mưa êm
tim yêu chợt xót:
duyên người đã yên

đây hồn em mềm
đây vai em xuôi
người qua, cứ bước
em buồn đã quen

sông nào chẳng sóng
sóng chẳng là sông

tình yêu như bóng
nhập nhòa sắc không!

Giáng Sinh nhớ

Orange những ngày đông
sương che mờ phố bẽ
từng đợt sóng nhớ mong
vỗ bờ hồn quạnh quẽ
đêm vẫn đêm lặng lẽ
ngày vẫn ngày lao xao
sao lòng tôi chẳng thể
bình yên như hôm nào?

đèn sao giăng tứ phía
người bây giờ nơi nao?
mưa rơi rơi kín nẻo
người ấm lạnh ra sao?

muôn ngàn người quen/lạ
cô độc: bạn đồng hành
môi cười chào rộn rã
tim khắc khoải buồn tênh
thuyền đời bước xuống/lên
chân vô hồn bãi hoải
đóa hoa yêu thơ dại
nở muộn màng - chia phối
chút tình như sương khói
sao buộc ràng chẳng lời!

tim son dù đã mới
lòng mong vẫn chưa vơi
đôi chờ ai trở lại
nuơng nhau rồi kiếp người.

ca dao

buông lòng đến, dẫn lòng đi
thôi ta đừng nuôi, bút mây động rùng
mười năm, sương gió ngại ngần
huệ lan ai biết mười phân héo hon
đường trần một bận thử chân
trèo lên hái nụ mộc lan nhớ đời!

thơ tình tháng chạp

đêm Cali trở mùa gió lộng
em một mình
ra parking gió ơi là gió
văng ngất đu đưa
như định mệnh đu đưa dành sẵn
cây cối chuyển mình
rác lá cuốn bay
xô đẩy, đuổi nhau, sợ hãi
bên những xác tàu dừa khô
nằm rã rời sóng soãi
phong linh nhà ai vật vã hồi ngân
rêu trắng lười liềm ma quái
như trong hình vẽ Halloween
đôi mắt mèo đêm khuất trong vũng tối
bỗng rực lóe màu xanh biếc lân tinh
làm em rùng mình
làm em nhớ anh!

mỗi năm dăm lần
Orange hứng chịu cuồng phong gió giạt
rồi an bình trở lại
cuộc tình hai ta trọn mùa êm ái
mà anh ơi
có bao giờ thực sự bình an!

đêm Cali sương mù dày đặc
em một mình
lái xe qua phố xá
lạ lẫm ngắm nhìn cảnh vật thân quen
đèn tiệp đèn đường
xanh đỏ cam vàng
bỗng xinh đẹp như chưa từng xinh đẹp
cảnh đời như thực như mơ
huyền ảo thần tiên cổ tích
áo rách lọ lem thoát thành gấm vóc
huy hoàng khánh hội hoa đăng
lộng lẫy sánh vai hoàng tử

đêm Cali dầu gì vẫn đẹp
như em
dầu sao cũng vẫn yêu anh

đêm tháng chạp yên ương mặn nồng mùa cưới
đêm Cali em lại một mình

lái xe
giữa tường sương đục
lòng mơ hồ về nhiều nỗi mơ hồ
và đau nhói con tim
vì một điều mơ hồ có thực
như ánh mắt anh
u ẩn, dò tìm

anh yêu thương
đêm Cali như nhiều đêm Cali
lòng em rộn đa đoan
như cuộc đời đầy đa đoan
có bao giờ sau khi sương tan
bên nhau mỗi mê, lửa thể
chúng mình bỗng ân hận
đã nhìn rõ nhau dưới ánh mặt trời?

trăng mời gọi bước

ước gì bên nhau đêm trăng
vườn khuya có tiếng gọi thầm
trăng dệt vần thơ khó viết
trăng diu giấc mộng xa xăm

ra vườn đi em đêm nay
trên kia trăng lộng trời mây
trên kia lụa là óng trái
trong đêm huyền diệu mắt ai

cỏ hoang vươn tay gầy với
chân quen mời gọi cận kề
biển yêu cần chẳng tiếng nói
sóng ngầm run vỡ tràn ly

môi nồng rượu ấm say đi
say đi, cho quên đường về
đường về, xót thân lũ thú
đường về, tỉnh mộng nào nề

ra vườn đi em đêm nay
mai sau nhớ lại hôm này
chuyện qua đã đành chuyện cũ
nhưng là chuyện cũ khó phai!

phục sinh

trăm ngàn điều nhắn nhủ
sao chẳng thốt nên lời
cầm tay nhau cũng đủ
ấm áp nửa phần đời!

kìa ai, đôi con mắt
soi hồn tôi băng khuâng
kìa ai, dăm dòng chữ
buộc thêm bao gụi gần

đi giữa đường phượng tím
tường sống thuở mười lăm
tóc buông đôi dòng bím
thắt nghìn sợi tình, thắm
có nàng cười trong nắng
có chàng đợi cuối sân
áo nàng lung linh trắng
tim chàng rộn bao lần

cám ơn hồn cao rộng
chứa lòng tôi - gió giông
cám ơn tình đại dương
yêu tôi tim độ lượng

phải người mang mạch nước?
cho suối hè tung tăng
phải người rung tiếng chuông?
cho ngày hè rộn rã
ôi, mùa hè tuổi nhỏ
hóa thân giữa màu hoa
ôi, mùa hè êm ả
phục sinh từ đôi ta!

lá phong

nhặt lá phong vàng em chợt gặp
một nàng kiên nhỏ ngủ bình yên
tình anh là chiếc nôi êmSHIP
ru em dài mộng giấc thần tiên.

thơ giữa mùa yêu

anh có hay mùa xuân đến?
hoa mơ nở rộ bên đường
hồn em viễn du bao chuyến
mơ sánh vai người em thương

và có gửi em cánh thiệp?
chúc em năm mới lành tươi
chúc em nhiều ngày xuân tiếp
hoa yêu nở giữa mùa đời

anh có mơ cùng em bước?
lên đồi mượt cỏ đầu xuân
chẳng nề vực sâu phía trước
há phiền gai xước bàn chân

ra khỏi thế gian rồi rằm
ngát ngát gió lộng tầng cao
tìm nhau, vòng tay say đắm
môi kẻ ngọt nắng xôn xao

chúng mình đuổi nhau trên ấy
thánh thời trời đất tiêu dao
quanh ta lừng hương hoa dại
giữa hồn suối chảy vui sao!

sống trọn cho nhau từng phút
tình yêu không chỗ bắt đầu
tình yêu không hồi kết thúc
vườn xuân miên viễn nhiệm màu.

có một mùa hè

khi ta bên nhau mùa hè rực rỡ
nắng reo phố biển rộn rã câu chào
chiều Newport Beach niềm vui bung mở
hay lòng hân hoan cho phố vui theo?

khi ta bên nhau mùa hè êm ả
những chiếc điều xinh gợi nhớ trời quê

ngồi kể nhau nghe chuyện thời tóc thả
có một dòng sông soi bóng thuyền về

khi ta bên nhau mùa hè vui mắt
một bờ vai nghiêng tựa êm mái đầu
một tường trúc đào chen hoa đua sắc
và cánh hải âu nâng hồn bay cao

khi ta bên nhau mùa hè sôi nổi
bãi cát mịn nhưng mờ tỏ dấu chân
hơi thở thơm nồng hương đêm nhiệt đới
từng nụ hôn dài cuộn cuộn sóng dâng

khi ta bên nhau mùa hè thần thoại
có vàng trăng non trái lựu ân cần
mặt trời hẹn hò ngày mai gặp lại
đêm tặng muôn sao nạm ngọc cõi trần

biển sớm, biển trưa, biển chiều, biển tối
vẫn vỗ nghìn năm những tiếng gọi mời
tình ngắn, tình dài, tình đầu, tình cuối
vẫn vẫy chân trần non dại đắm chơi

khi ta ba mươi yêu mới là yêu
biết rõ hư vô vẫn cứ nắm cầm
biết rõ vực sâu mà khôn ngăn bước
vay trả buồn vui, nhận kiếp phù trầm.

lục bát ngắn

sáng ra tình nhập gương soi
ngắn gọn đôi mắt, bồi hồi nhớ nhau
đầu hôm trăng tựa mái lầu
thần thơ lại mộng đêm sâu ngập tình
chữ tình ẩn hiện yêu tình!

mùa vui

có phải em vừa say rượu thánh?
vì anh, đôi mắt tỏ nghìn câu
có phải tiên thiên đang chớp cánh?
tháng chạp huy hoàng rợp ánh sao

em nghe nhã nhạc vọng vang vang
vì anh mang lời ca nồng nàn

anh là lửa ấm vui bếp sưởi
em đón mùa sang ngập rộn ràng!

sáng trăng

vào đêm, hạnh phúc là trăng sáng
chảy menh mang gòn gợn thịt da
trời say mây thiếp nằm mê dại
ngọn cỏ đầu cây đắm ánh ngà.

cuồng nhiệt

em cuồng nhiệt - hay tình ta cuồng nhiệt?
sống một ngày, là yêu mỗi phút giây
sớm/tối nhớ người vẫn chưa thấy đủ
em góp gom vào giấc ngủ mộng đầy.

khi anh cúi xuống

khi anh cúi hôn bàn tay
em hãnh diện mình là nữ hoàng
ban phúc cho thần dân
dù ân huệ chỉ là tấm lòng
dù thần dân chỉ có một!

khi anh cúi hôn vành tai
em ngất ngây nghe gió muôn phương ùa tới
rạt rào hương lúa non
trộn mùi cỏ cây mới cắt
ngàn lá lao xao ngựa mặt hứng mưa

khi anh cúi hôn vùng ngực
em hân hoan như mẹ hiền
chiều chuộng đứa con bé bỏng
hạnh phúc là ngọt ngào cho đi

khi anh cúi hôn khuôn ót
đường chân động lan truyền
gửi tín hiệu toàn thân
em chột hiệu vì sao chim mái vẫn (có vẻ) kiên nhẫn
cho chim trống bao bận trèo lên

khi anh cúi xuống, cúi sâu
em hài lòng mình là đàn bà
vớ đóa hoa tình yêu diệu kỳ hé nở
hạnh phúc là say đắm nhận về.

đam mê

một mặt trời mọc ngược
từng nét môi gọi mời
vùng đam mê ròn rợn
gợn thân người, buông trôi.

nhánh lá xôn xao

chẳng do mưa, chẳng vì thu
mỗi ngày lại một mối sầu vô duyên
giữa hè nhưng nhớ tháng giêng
vào đông hoài tưởng một miền biển xanh
về thôn, ngại, tiếc thị thành
đang êm đềm hội chạnh lòng xót quê
chưa xa, tim nhói biệt ly
chưa gần, thoáng sợ chán chê trụi trần
đêm trắng, ước thuở thanh bình
đêm sao, thềm uống lời tình tự xưa

đã đành gió đánh cành đưa
vì chung lá mỏng nên thừa xôn xao
gió muôn thu, gió xạc xào
lá, lia cây, vẫn liệng chao dậm đời.

giao mùa

trên xa lộ, thoáng bàng hoàng
khói xe như loãng giữa làn thu phong
hoa lau nở, trắng một vùng
phát phơ gió sớm mịt mù heo may
nắng/mưa dột nỗi tình dài
một mùa thu vẫn còn hoài dấu xưa

on ai, trời biếc, mây đưa
on ai, hơi giá cho vừa nhớ nhau
nhớ ai, sáng biển dạt dào
chiều xiên nắng núi, đêm sao lung đèo
một mùa yêu đã cho nhau
nụ cười chia, sốt khổ đau cũng nhiều

nợ tình mỏng, mà nặng đeo
mỗi thu như mỗi dày theo tuổi đời
hơi may gợn, nhắc bồi hồi
một bờ mây, đã, cuối trời quan san.

giờ tờ lịch mới

(viết về một nhà hoạt động đã khuất)

không có anh để cùng giờ tờ lịch mới
khai nguyên năm hai ngàn
những trang giấy tinh khôi
chợt điếng một đường ngọt cửa

nào giải vãn mùa hè một ngàn chín trăm chín chín
nào thế kỷ hai mươi một nguyệt san
bao nhiêu dự phóng của anh
về những dấu mốc thời gian
rốt cuộc cũng không vượt nổi
một khối tumor

năm cuối cùng của dòng sông dài thế kỷ
rồi cũng chảy xuôi vào quá khứ
có khi lượn lờ nhân nha
có khi tuôn qua ghềnh thác
mở toang tràn ngập đồng bằng
cuốn trôi phăng bao lá vàng
cả những lá còn xanh
(nơi ngôi nhà quán
cạnh nghĩa trang quen thuộc của thị xã
người gặp nhau khá thường
bà bác này, anh bạn nọ, ông cụ kia
không hẹn mà lần lướt ra đi
về cùng một miền an nghỉ)

hai mươi năm, ba mươi năm không dài
cho những đời góp thân lo đại cuộc,
thế mà chỉ vài mùa trăng
ngắn ngủi
lại quá đặng đặng lê thê
với chút sinh lực dần kiệt cạn của một người
phải nhắm mắt trước thềm thiên niên kỷ

trời đất vô tâm?
ngày tháng vô tình?
hay chỉ vì chúng ta bất lực
- nỗi bất lực lóng lánh
ánh sáng của lệ mềm pha lẫn kim cương -
khi muốn đo vĩnh cửu
bằng chính chiều dài đời mình.

sáng bình yên

vườn sáng tĩnh trong như nắng sớm
con chim gì nhỉ hót thanh tao
chùm phong linh đung đưa nô giỡn
khẽ khàng ngân gửi gió câu chào

tháng năm diu diu mùi thiên lý
bước bên con, nhỏ nhẹ đến trường
ôi ước chi đời luôn như thế
huương yêu thương quyện ngọt con đường!

nhà yên, con cái đi học hết
thấp nhang, rắc bột cho cá ăn
soạn tủ lạnh, dọn đồ nấu bếp
ngon miệng người thân - vui giản đơn

hí hoáy viết dăm dòng gửi bạn
tặng tâm hình chung, Tết vừa qua
lười lĩnh khát lần e ân hận
lỡ ngày mai đáp chuyến tàu xa

thư viết xong, lằng lằng, quên gửi
ý chuyển dần, thư hóa thành thơ
ừ nhỉ, sao không, bài thơ mới
cảm ơn đời - tặng vật không chờ

người đem ngọc cất trong chéo áo
cuộc đời cất ngọc tựa trò chơi
mài miệt truy cầu, càng hút dầu
hạnh phúc là đây - dung dị thôi!

thơ vụn

ting swong

sương trắng như ảo mộng
cúc vàng dịu như thơ
cuối sân từng cụm sắc
trôi bênh bồng trong mơ

con trẻ

mắt trong, trời quang đãng
hơi thở đượm hương trầm
da non ngon quả ngọt

tứ đại hiện thiên thân

làm vườn

ngắm hoa vui nét đẹp
tươi cây nuôi ý lành
bón gốc lòng chăm chút
gieo mầm mơ bóng xanh.

sớm thu

buổi sáng mùa thu bất ngờ về phố
chờ buồn ren rén quá giang
chờ ký ức xa
chờ mát mát chìm
chờ nỗi dày vò mù mờ không tên
chờ những ước mơ chưa từng rõ nét
trên cỗ xe heo hút
cuối con đường vô phương quay ngược

tan rồi những ngày nắng
tàn rồi mùa hè hôm qua
mùa xuân lụi thật xa
không còn mùa đông
cũng không cả những mùa thu cũ

con đường thời gian, cho đâu
chợt mang mang sắc màu quá khứ
nhưng hồi ơi
vĩnh viễn
là cuộc hành hương cô đơn thiên lý một chiều!

vấn từ tương tư

thời gian chảy, tháng ngày qua
tình vu vơ, tình đậm đà... cũng xong!
màu chiều lan tím tầng không
chợt lâng lâng, chợt mềm lòng, nhớ nhau

cảm ơn đời, vết thương sâu
sau bao đau đớn biết đâu ngọt bùi
cảm ơn người, ánh lửa tươi
giữa đêm giá rét gọi mời ấm êm
cảm ơn mắt ngọt môi mềm
sóng mơn cát mịn một đêm tràn bờ

hôn bao nhiêu nụ cho vừa
rượu bao nhiêu độ nào thừa men thơm

cảm ơn tình, dầu lửa rơm
một lần chuyển hóa kiếp đom đóm mờ
cảm ơn nhau, lòng hoài mơ
giờ ra, ủ lại, vẫn tờ tương tư.

nhật ký

sáng nay Tí Anh làm mình chỉ muốn tự tử
nhưng nhìn qua bé Út Thương
lại thiết tha mong sống thêm vài năm
ôi những đứa con một thời bi bô lẫm đẫm
những đứa con
từng khiến mình gồng thân - phải sống!
giờ thản nhiên
đâm tim mẹ vô tâm!

thôi, con không biết nên vô tội
mẹ tha thứ đây
con nhé đừng ân hận ngày sau
tình mẹ cho đi - có ai đòi hỏi
muối xát kim châm con vẫn máu đào!
còn ai gần nhau
còn ai cần nhau
hơn vợ hơn chồng?
mà tới lúc chẳng đặng đừng
vẫn có thể cắn răng chia tay
nhưng con cái
làm sao mẹ cha ly dị chúng!

dây nhau cuống rún dẫu lia
sợ vô hình vẫn khó bề phân ly
đời ban tặng
đời lấy đi
càng tha thiết với, càng bi lụy về.

bên hồ Huntington

chiều phai phai nhòa nước/trời
buồn mang mang tỏa sóng ngủ ngậm lan
màu thu đậm/nhật không gian
sầu thu cũ/mới thấm loang bao mùa
mùa ngây thơ, cổ tích xưa
mùa mơ chớm nụ, mùa chờ băng quơ
mùa yêu nở rộ đóa thơ
mùa giông gió nổi, mùa mưa sụt sùi
mùa se da, tàn lụn đời
mùa đau đớn tập mím cười chia xa!

phụ lục

(thơ trước năm 1975)

một thuở hoàng kim

có những mùa xuân đẹp nghĩa xuân
hài nhưng thiếu nữ còn ngập ngừng
như sợ vô tình đau ngọn cỏ
cho bướm hoa choàng ngẩn ngơ mừng

du xuân, cô thoát bước êm êm
cô ngại làm rung muôn tơ mềm?
môi cười rạng nắng, lòng e ấp
cho người mơ tưởng, tưởng mơ thêm

du xuân, cô cất gót thanh tân
một rừng mai nở thắm lời dâng
của đất, của trời ưu ái gửi
cho đời thêm đẹp phút phù vân

thiếu nữ vườn xuân ấy chị tôi
một thuở hoàng kim đã xa vời
một thuở hồn hoa chưa bám bụi
tay hái bao nhiêu giấc mộng người

rồi xuân năm sau chị lấy chồng
bỏ vườn mai rộ, bỏ xuân nồng
rũ phấn hương chìm theo năm tháng
chiều đông còn giữ chút mơ mòng?

lục bát mưa

mưa xanh cành nhánh xuân thì
mưa tươi tắn búp tường vi sân người
mưa mang hơi thở đất trời
cho bờ ngói đỏ nhòen cười no nê
mưa như tiền kiếp đội về
giọt khoan giọt nhạt, thăm thì, ngân nga
mưa phơ phát vuốt má ngà
lạnh, vừa đủ, để cho ta nhớ người!

thoảng gió đầu đây

người có về trong nắng tháng giêng?
cho em giữ lại chút hồn nhiên
áo gấm vàng hoa đi trẩy hội
lễ chùa, khăn vái chuyện tư riêng

người có về trên cỏ tháng hai?
hương xuân còn thoảng gió đầu đây
đất trời ngây ngất mùa tăng trưởng
mai đào ung ứng nắng hây hây

người có về theo gió tháng ba?
cho em thoáng tiếc tháng ngày qua
phần số chia xa mùa hạnh ngộ
thôi giữ giùm nhau chút thiệt thà

người có về khi mưa nửa đêm?
cho em tấm tức lệ hàn huyền
từng đêm thờ thần sân trắng vắng
nhật ký đầy vui những nỗi niềm

người có về không - hay không về
hồn em vẫn mãi gửi sơn Khê
theo người năm tháng, như trăng bạc
đôi bóng người đi - đi chẳng về.

đã lâu rồi

đã lâu rồi, em không nghe anh nói
đã lâu rồi, em không thấy anh cười
anh không còn ôm đàn gảy cung bậc
như lâu rồi, gầy sóng gió buồn vui!

tình tan theo mộng ảo phai phôi
theo bao năm tháng cuốn trôi đời
phím cung rữ cánh không âm vọng
giai điệu nào ngân nga chơi vơi?

tình trong chấu úp - tình tuyệt vời
hay tình quá mảnh nên lặng lẽ rơi
hay tình thơ dại nên trôi nổi
hỡi người yêu chưa bao giờ nhắn gửi!

tiếng buồn đồng vọng

ngày chôn ngày phôi phai
đời đuổi đời hao hụt
mắt ngóng ai mắt đục
tay vẫy ai tay gầy

tình buồn tình rơi sâu
buồn khơi buồn đồng vọng
tóc sầu ai tóc rụng
áo nhớ ai áo nhàu

đêm từng đêm quất quay
chiều từng chiều tự hỏi
bảo quên, sao còn đợi?
hò hẹn - chuyện mơ ngày!

tình anh như biển hoang
tim em là ly cạn
anh rót tình tràn lan
em làm sao bình thản!

hồn em như suối cao
xuôi mạch chảy rạt rào
ngày kia trời đổ nắng
khô nỏ, tro lòng đau!

người đi, đành người đi
gần, xa - có sá gì
hay dấu yêu mãi đậm,
nên còn ngậm ngùi nhau?

tình như tiếng thờ êm
du vang là cơn gió
tung dậy trời giông tố

đắm mảnh hồn nổi trôi

thôi em về bóng tối,
khóc cho muối, ăn năn
đời - một lần tóc rối
đủ tả toi thân trần!

thơ trời

anh có một trời thơ trong mắt
em có con tim dễ vỡ dòn
thơ trời nên cuốn hồn quay quắt
tìm tan ngàn mảnh thủy tinh son!

em nhỏ, mùa xuân

như búp non còn căng nhựa nguyên
em - con suối nhỏ chảy bên triền
em khởi bước đi từ lòng mẹ
nên dấu chân chưa gợn ưu phiền

buổi sáng chim đùa trên mái hiên
em - con sẻ bé rất ngoan hiền
em cất cánh bay từ tay bố
nên mắt trong, ngời sáng niềm tin

như suối, như chim, như chính em
hãy hát, hãy reo, bằng buồng tim
đùa trong nắng mới, vui trong gió
em nhỏ, mùa xuân đến tự em!

bụi tình

vàng son thôi đã ngả màu
tóc thề đã rụng, sao sầu chưa vơi!

em muốn xem anh như lớp bụi
bám trên nếp tóc, tình cờ thôi
một khi bờ lược em chải đến
theo những sợi mềm, yên ả rơi

em muốn xem anh như gió thoảng
xô lệch đôi giày tà áo tơ
rời thôi, áo vẫn nguyên trinh trắng
rời thôi, áo vẫn màu ngây thơ

nhưng người là trót chiều mãnh liệt
nhưng người là hạt bụi trong mi
nên tình muôn thuở cho sa lệ
áo dẫu đôi tà, buồn từ khi!

ai biết em sầu

còn châu ngọc nào sáng hơn thế nữa?
khi mắt ta dừng soi nổi trong nhau
còn dung dịch nào mặn hơn thế nữa?
khi lệ em rơi, khép cuộc tình đau

này anh mùa thu đi trong nắng vàng
để em đêm tối buồn như thiếu trăng
ai bảo miền nam thu không bay lá
em biết em sầu tóc cắt vai ngang

anh có hỏi khi cung đàn im lặng?
'tình chưa lâu, sao nay chẳng còn hương?'
(em cứ tủi, trong màn sương bóng nắng
'tình đã lâu, sao nay vẫn còn vương!')

ngày nào anh biết cầm thơ em hôn
ngày nào anh biết tiếc duyên xưa buồn
em sẽ hát, cho tràn lan u uất
mà níu từng tơ nắng nhớ rung rung

ngày nào anh nắn đàn trên phím xưa
chùng lòng, vương bóng người thơ xa mờ
em sẽ khóc, lệ nồng men hạnh phúc
và bằng lòng, chút ấm áp vu vơ.

đóng tập

'so chi những bậc tiêu tao
đột lòng mình cũng nao nao lòng người?'
rằng: 'quen mất nét đi rồi
tẻ vui, thôi cũng tính trời biết sao!'

NGUYỄN DU

tri ân

Nếu thiên chức làm mẹ, dẫu phải mang nặng đẻ đau, là một thứ hạnh phúc của người đàn bà, thì tập thơ này chính là niềm an ủi lớn lao cho tác giả.

Xin chân thành tri ân tất cả những trợ duyên - dù khắc nghiệt (như định mệnh), hay êm ái (như sự khuyến khích, giúp đỡ của các anh chị bằng hữu gần xa, cho dẫu, hay chính vì, ai cũng biết chắc rằng số phận của những đứa con thi ca sẽ rất hẩm hiu) - đã vẫy chiếc đũa thần cho sự tạo tác đứa bé này.

Trân trọng.

ghi chú: phổ biến từ bản gởi của nhà văn Hoàng Mai Đạt, sau khi xin phép.

CỐI RIÊNG

Nguyễn Thị Minh Thủy

Thơ Nguyễn Thị Minh Thủy
ảnh: Nguyễn Tất Nhiên, Hoàng Mai Đạt
tranh và trình bày bìa: Khánh Trường
phụ bản tranh của các họa sĩ: Võ Đình, Đình Cường,
Nguyễn Thị Hợp, Khánh Trường, Lê Thánh Thư,
Hà Quốc Huy, Nguyễn Thị Hợp, Hồ Thành Đức
phụ bản nhạc:
của nhà thơ, nhạc sĩ Ngu Yên
ấn hành năm 2000 tại California USA

*cám ơn đời, và cám ơn H.M.Đ. của tôi,
"sau bao đau đớn, biết đâu ngọt bùi"*

mở tập

thơ tôi, dăm đoạn thơ rời
bật lên giữa góc hờn bời bời bung
lòng tôi, những sợi đàn chùng
u hoài ngân điệp khúc trùng dương đêm
nỗi niềm quyện sóng lênh đênh
sớm mai sương đọng giọt nghiêng mấy tờ

khép lại từ đây

em còn chờ gì, khi chân đã run?
sợi tóc khô rơi, môi nhạt sắc hồng
người có hình dung ra em, lệ rớt
lau gương tình cũ soi lại chân dung

em còn chờ gì, khi mây đã tan?
lòng khó như xưa, tình hẫng phai tàn
người chắc đã quên bên kia biển lớn
bên nay trời chứa muôn vạn lời than

em còn chờ gì, khi chim đã bay?

ngày tháng như mưa, em - phố bùn lầy
mười năm, người bảo mau như gió
mười năm, em sống, biết từng ngày

em còn chờ gì, sau cơn gió giông?
đời đã sang cầu, đã chắm xuống dòng
thôi kể tình yêu như trang sách cũ
khép lại từ đây những mối mơ mòng!

tìm nhau

chôn cũ chân xưa mờ dấu bụi
đường hoa, mây lạc nẻo mù tăm
tìm nhau đầu bạc đêm cô tịch
sóng vỗ ghềnh xa ngỡ vọng âm!

nguyệt khúc

trăng về bên ấy soi kim cổ
bên này dâu bể đã trùng khơi
lòng úa như rừng thu cuối độ
theo sóng hàn giang lạc hướng đời

theo sóng hàn giang lạc hướng đời
thuyền trôi hay bèo nước xuôi trôi
đêm sương mờ tỏ màn nhân ảnh
hồn lẻ, dạt dào bao khúc nôi

hồn lẻ, dạt dào bao khúc nôi
bãi khuya khua động những bồi hồi
trăng gọi hồn ai về bến cũ
lấp lánh màu đêm, nhớ điếng người!

lấp lánh màu đêm nhớ điếng người
ngày thơ, theo trăng, về đây rồi
tình mơ, theo trăng, vàng trên sóng
và lòng, theo trăng, chưa hề vơi

và lòng, theo trăng, chưa hề vơi
trăng đây, gọi muôn ý xa xôi
trăng sáng, như ngày tình quang đang
trăng tàn, như mộng đời... tan thôi!

lá thư không gửi

em viết lá thư không gửi
anh, quê người, chẳng đọc được đâu
tờ thư viết tháo nhưng dấu kỹ
sợ bàn tay bạo vọc thêm đau!

nơi em ‘công tác’ - ‘Cục Cao Su’
rừng sâu, muối dữ, vất vưởng
dân phu cạo mủ, em theo đêm
chiều về đặt ‘định mức’, ‘chỉ tiêu’

nghề em làm – ‘lao động tiền lương’
chăm sóc công nhân ven mọi đường
e thầy thợ rồi, em thêm việc
ai ‘lề mề’, em giục ‘khẩn trương!’

sáng sáng lao vào chuyện ầu ơ
đêm đêm ‘hợp tổ’ ‘gắng thi đua’
‘nhân dân’ ta thán, em ‘lên lớp’
‘kiểm điểm’, ‘phê bình’, em ‘tiếp thu’

say sưa ca ngợi ‘đảng’ dày ơn
‘đoàn’ dạy em vui nơi ‘thiên đường’
mưa đôn điền đất trơn đỏ thắm
bữa cơm chiều, ngô sắn, buồn hơn!

Dầu Tiếng, Lộc Ninh em đến đủ
Bình Long, An Lộc em sống qua
suối hoang chợt gặp chiếc bít cũ
giữa cảnh trầm u thấy xót xa!

anh nơi phương ấy phố phường đông
em ở bên này giữa trời mông
hiu quạnh, với rừng cây thay lá
đòi em trở những nhánh cành không!

tái bút: những chữ trong ngoặc chắc anh thấy lạ
biết làm sao hơn, khi dẫu cùng trong
một vòng khí quyển, nhưng không cùng thờ
không khí buồn vui chốn Đông phương hồng.

Bolsa Mini Mall, trưa

con phố trông ra vườn dâu
vườn dâu nắng chan một màu
thương xá bên cạnh đường xe
đường xe đổ nhựa trưa hè

ngày ngày đem thân đến lớp
độc tâm học tiếng xứ người
đầu óc có khi thoát kiếp
chữ nghĩa rủ nhau qua đời!

sách mới tươi màu, thơm tho
dày thêm nhưng nhớ một thời
nắng mông vờn ngoan kẽ lá
gấp vở, học trò ngồi mơ...

hồn dù ngã nghiêng, mơ tỉnh
ngày đi đêm tới cứ đều
thân trần quắt quay com áo
lạ chưa, buồn vẫn đang đeo!

khu phố mệnh danh Sài Gòn
Sài Gòn vàng tan ngọc nát
Sài Gòn tả tơi muôn mảnh
đãi dầu phiêu bạt héo hon.

Little Saigon, 1981, ngày mới tới

trăng tiền

một bữa trăng theo ra biển
tiền người xây mộng Kinh Kha
người say nghiệp nhỏ quên chí cả
trăng về hiên lạnh khóc quê nhà.

thu phân

hỡi người của mười năm không gặp
tôi buồn nên nhớ người vu vơ
đêm qua có phải thu về lại
nên sáng nay trời biết mộng mơ?
hôm xưa có phải ai hò hẹn
một kiếp trần gian, một cuộc chờ
trời đất mấy mùa, tôi có đủ
nhưng đời vẫn vắng một mùa thơ!

đêm trăng mộng

trăng

có những đêm trăng cuồng chân muốn bước
trời đất vô cùng, ta lại gặp ta

trăng vẫn là trăng tự nghìn năm trước
sao đến bây giờ ta mới nhìn ra?

mộng

đêm nằm mộng gặp người năm ấy
tiếc thắm lâu nay chẳng tìm nhau
người quần quanh đây sao ta không thấy?
sắp được cầm tay, tỉnh chiêm bao!

ga Vaucelle

trên sân ga đưa ai
trời lạnh vừa so vai
khói lan từng nhịp thở
hay buồn ta tỏa dài?

mưa trên ga Vaucelle
từng con tàu xuống/lên
em ngồi hiu hắt ngóng
ngày vui trôi lênh đênh

mưa chập chờn phớt bay
hạnh phúc vượt tầm tay
như nụ hôn vội vã
trong thang máy chiều này

anh đến, rồi anh đi
chiều bệnh viện lê thê
đưa người, chân biếng bước
tiễn người, lệ nặng mi

Vaucelle, ôi Vaucelle
sao để lại mình em!
lặng hồn nghe mưa vọng
như bước ai xa thềm

đêm thao thức nghe mưa

thao thức

đêm xa xứ mịt mù
trăn trở tìm hoài thể nghi
một đời chưa qua hết
mà chân mỏi đã mong ngừng
ngừng đâu, ngừng đâu?
khi trực quay còn xoay vô định

nghe mưa

đêm xuống, mưa gợi sầu cổ quận
giọt buồn rỏ mãi nhịp nghìn xưa
thành dòng lạnh ngắt, đông thân xác
tử sinh mỏng dính một đường tơ.

đời giữa đêm sâu

ai thấp trong tôi niềm tin tuổi đại?
tin ngày mai đường ngọc mát chân son
tin tương lai vàng ửng quả ngọt ngon
chờ tay hái từng nhánh đời, vô ngại
hôm ấy mười lăm, dòng trăng lụa chảy
trăng rõ ràng gợi sáng khoảnh vườn con
trăng điệu kỳ ngào ngọt ngậm môi non
đêm-con-gái mơ vén mây tình ái

ai lay thức tôi đêm xuân mười bảy?
ren rén chong đèn ngời dệt mơ riêng
tình ấm tràn như đọt nắng tháng giêng
ve vuốt bờ lưng, ấp nồng huyền thoại
sẽ có một đời bên nhau mãi mãi
sẽ chung cánh bay vạn nẻo tình cầu
thách thức ngàn sao như tình ngang trái
chuyện nàng Juliet yêu Romeo!

khuya khoắt trời sương, trăng chìm nguyệt lặn
trái tương lai chín héo tóp teo dần
mây hoàng kim tan tác khóc điệu tàn
môi tê tái ngấm bao lần lệ mặn

hun hút đêm sâu, chớp lòa mưa nặng
gió đập vùi muôn nụ đóa thanh tân
đường gập ghềnh mỗi bước một chênh vênh
đèn leo lét cuối hầm, hay ảo vọng?

ngang qua phố biển, mưa

mưa vô tình, dịu, nhuyễn, rơi
ngang qua phố biển, thấy đời trống không
trời mù xám, nước mênh mông
sóng xô đẩy sóng, dập dồn bất ngưng
quay cuồng thích cánh chen chân
cuối đời, như sóng tan dần hư vô

nhọc nhằn toan tính lợi/thua
xuôi tay, như lá theo mùa, rụng rơi
tình rục rĩ cũng tàn phai
một ngày vui, trả bao ngày lao đao
mây hồng cuốn nắng về đâu
mà đây hoang quạnh một màu buồn hiu
chạnh thương thân, cánh chim chiều
khuất sau hẻm núi xiêu xiêu mịt mù.

tháng ba

hàng phong bên đường bắt đầu trở lá
lòng ta khô tàn cách chi đâm chồi
không là thiên nhiên bốn mùa chuyển hóa
tình chi như sương tan dưới mặt trời

mặt trời ngàn năm hong khô mơ ước
thanh xuân cuộc người ngăn ngui nửa vời
phiền trách nhau chi khi mình biết trước
tình cho cay chua đọng giữa ngọt bùi.

cảm thân

rốt cuộc thì tôi chỉ là con sâu quá lứa
năm cuộn mình trong ổ kén tối tăm
chờ
bác làm vườn xịt thuốc rầy
trước khi dám tung mình
hóa bướm.

mấy vắn đau thắm

người đây, hôn ở đâu?
oan khiên tự hôm nào
đường gặp ghềnh bất hạnh
gai tình ghim thắm đau!

người ơi, còn có chăng?
tình mảnh như tơ giăng
nắng trời là phù thủy
tô óng vẻ huy hoàng

hình dung trong não nức
có hẹn hò nên thơ
hình dung trong cuống quít
có tay ai đợi chờ

hình dung trong bối rối
có mắt nòng trao êm
hình dung trong nắm nuôi
có môi tan tình mềm

muôn ngàn hình dung đến
muôn ngàn hình dung đi
giấc mơ nào cũng hết
đoái trông, chẳng còn gì!

còn đây trong góc tối
có nỗi buồn ngồi im
còn đây khi đêm tới
lũ âm binh bủa tìm

biển đời xanh ngấn ngắt
sóng sâu xô lao xao
chẳng riêng trong tiếng nấc
mới chứa nỗi nghẹn ngào!

hỏi người, đêm gió

gió rít từng cơn, rợn âm u
mưa tuôn mờ mịt cuốn hư vô
đêm nay chắc lá rơi gần hết
biết lúc anh về có còn thu!

mai một anh về - đã lỡ thu
mùa thu của nắng vàng ôn nhu
của lá điểm trang, thêu vách núi
của chớm tàn phai rục nhiệm màu!

gom hết đất trời - gửi tặng nhau
một mùa thu cũ của thiên thu
thiên thu cũng vẫn trời đất ấy
thu của tình đôi đẹp bao lâu?

thu tình ta, nay chắc ứa màu
(chẳng câu dẫu bề, cũng phù du)
đêm nay gió lộng, mùa quay gót
người về - mai, một - có thương thu?

lục bát từ biển, buổi chiều

biển chiều, bãi vắng, sóng dồn
nghe đời như đã hoàng hôn ít nhiều

trời quạnh hiu, ý quạnh hiu
có con chim nhấc trăm điều lao đao
có tôi sống giữa ba đào
hồn trôi theo nhịp sóng gào đêm đêm
có người soãi cánh đi tìm
mà trong mù mịt đã chìm tăm hơi
có khuya giờ sách tìm lời
lấy tình xa dỡ giấc đời long đong

muôn say, uống hớp rượu nồng
âm lòng giây phút, bênh bồng nỗi đau
muốn quên, như nước qua cầu
nước thành mây vẫn ngậm sầu khôn tan

còn ai tiếc giấc mộng tàn
như tôi, ngời nhớ chuyện hàn ôn xưa?

gửi về mẹ

bao nhiêu bài thơ viết
chẳng nhắc đến mẹ hiền
vì sao? con chột hiểu
- vì tình mẹ vô biên!

vì tình mẹ vô biên
suối sông nào sánh nổi
lời con như thuyền nhỏ
trôi dạt biển nhân duyên

mẹ ơi, lòng mẹ rộng
mẹ ơi, tình mẹ sâu
phủ vây con huyền diệu
ấp ủ con nhiệm màu

sẽ chia con máu thịt
chăm chút tự bào thai
răng cắn môi, đau, mệt
tạo cho con hình hài

con học thi, mẹ thức
con lụy tình, mẹ đau
con vỡ vàng, mẹ khô
con lo âu, mẹ rầu

những khi con vấp ngã
mẹ nâng con dịu dàng

con trôi ra biển cả
mẹ mắt lệ rửa ràn

con làm thân viễn xứ
mẹ mỏi mắt chờ tin
đêm tụng kinh, niệm chú
cầu cho con an bình

kiếp vô phần lưu lạc
khóc lẻ loi quê người
con điếng hồn, nuốt lệ
gửi về mẹ nụ cười.

cõi hồn gầy guộc

chim chuyền nhành gió bay xa
liều sa hồ khóc duyên ta nhạt màu
tình người, ngọn sóng tan mau
hồn em gầy guộc như cau vườn nghèo
tàn đông tựa cửa nhìn theo
đầu xuân áo mới đành treo hứng sầu
sớm, trưa, ngời, đứng, lòng đau
buồn len mạch máu buồn vào ngăn tim
ví dầu tình chỉ lửa rom
đĩa gừng chén muối trót bung một lần
phụ nhau giữa buổi còn xuân
phụ nhau trời đất phong trần từ đây.

khói sương

tình đã hôm qua, hay hôm kia?
ngày chưa đi mà đêm đã về
ga nhỏ sáng nay mờ sương lệ
tàu đã lên đường giữa đêm khuya

tình đã như hoa, hay như sương?
hoa úa, sương tan, nhạt má hường
em thấy chiều xuân chưa dứt rét
sao người dập tắt lửa ba hương!

tàn tro

sâu như đã trăm năm
ngày vui là dĩ vãng
thôi còn đây - ngày tháng
trò chuyện với nỗi buồn

nản rồi, chân phiêu lãng
mỏi rồi, đôi tay ôm
thôi còn đây - ký ức
lấp đầy nỗi trống không

một vòng tròn hạnh phúc
vẽ bao giờ cho xong
còn đâu là mộng tưởng
ngàn tía với muôn hồng!

chẳng qua là tán sắc
trong vô hình hư không
chẳng qua là ảo giác
giữa sương mù mông lung

dâng, dâng hoài khao khát
cho tràn cơn điên mê
đốt, đốt hoài thân xác
cho rời rã ê chề

giữa tro tàn phù thế
tìm ra chưa, nẻo về?

người về

người về như bụi
gió thốc từng cơn
bụi vương trong mắt
buồn xót xa tuôn

người về như sương
che mù trước mặt
xe trôi chậm chậm
sâu đo dặm đường

người về mưa tạt
giọt dài giọt xiên
mờ trời mịt đất
buốt lạnh lòng riêng

người về nẻo lạnh
bóng đồ đèn khuya
xiêu xiêu giữa gió
xoáy nát hồn kia

(người về - như đêm
chắc gì đã thực
chẳng qua trái đất
đều vòng oan khiên!)

bài tuyệt vọng

lại những ngày sống, đếm
từng ngày qua nặng nề
đời lạc an quá hiếm
niềm tin bao giờ về?

núi khói trầm tìm kiếm
trầm hương tan hư vô
nương lời chú nam mô
chữ sâu hoài tri kéo
kìa hoa thờ đã héo
bụi ơi, làm sao tươi?
đường trung đạo tí khói
con trí mờ huệ mỏng!

Quán Âm mẹ hiền ơi!
chỉ còn ngài cứu rồi
kiếp người con đã mới
mòn thế lụy tôi bởi
Quán Âm mẹ hiền ơi!

trong khung cửa nhỏ

tôi với người - hệ lụy trần gian
lệ nhòa má ấm phút hân hoan
nhìn nhau đã buốt niềm đau xót
trong tương phùng ẩn chứa ly tan!

tôi với người - như gió hắt hiu
nhuộm trong sương khói màu tiêu điều
mưa giữa mùa ngâu tuôn giọt ngọc
tình giữa kiếp người âm ướt theo

tôi với người - gặp gỡ sát na
nương nhau qua suốt cõi ta bà
sông ngân một giải mờ dưới gót
tường nhịp cầu ô, nổi đôi ta

tôi với người - giấc mộng dở dang
tỉnh mơ, mơ tỉnh cuộc phù hoàn

thu nay đã thấy vàng hơn trước
hay người pha nhạt màu không gian?

tôi với người - trôi theo cơn mê
hành-lang-đời dặt bước đi/về
giữa bể trầm sinh mừng hạnh ngộ
bằng nụ hôn dài như biệt ly

tôi với người - nương mộng tìm thơ
dòng sông đời chảy chia đôi bờ
trong khung cửa nhỏ mơ ngàn dặm
ngàn dặm thu vào trong huyễn mơ!

tinh tú

tinh âm thâm như những đóm sao
cao títt trời đêm, cầm, bản bật
muốn gửi trần gian dăm ánh sáng
đường xa diệu vợi, rớt phương nào

cuối cùng thì em cũng đành im lặng
đứng thật xa mà từ giã nhau
bao gặp gỡ đã đành trong mộng
những giấc chiêm bao tinh tú nhiệm màu!

My khúc

chuyện chúng mình như có như không
như sao sương cỏ, sắc cầu vồng
như dăm nét chữ nhòa trên cát
như nụ hôn thâm, gửi xa xăm

dâng người, nắng dịu ửng đôi phong
dâng người, mây rắng ánh trời hồng
dâng người, mắt trông lên vời vợi
dâng người, môi hé nụ, ngại ngùng

dâng người, sương mướt đóa phù dung
dâng người, réo rắt khúc nguyệt cầm
dâng người, lời du dương gió lá
dâng người, đôi tay ôm mịt mùng

dâng người, trắng bạc giữa dòng sông
dâng người, sóng biển réo muôn trùng
dâng người, nghìn bài thơ vô ngữ
dâng người, ba động tiếng thu không

cũng đành, con nước chờ đò mong
âm nhạc Trương Chi đẹp nẻo nùng
hệ lụy chập chùng theo tiếng sáo
vay tơ duyên, trả lệ đôi dòng!

chùng ấy đủ

thơ chưa viết là bài thơ hay nhất
môi chưa hôn là môi mãi ngọt ngào
lời chưa nói là lời ru tằm mật
tình chưa trao - tình lấp lánh muôn sao!

người hãy giữ chút lòng trong thình lặng
để em mơ ngày ngũ sắc cầu vồng
để em mơ đêm nguyệt bạch vô cùng
để em mộng cuộc đời lừng nhã nhạc

người hãy tỏ mắt nhìn, chùng ấy đủ
tơ lòng em dư dật thắm muôn màu
êm ái phủ suốt đường trần lỗ chỗ
em vui chân, đi những bước mộng du

người hãy đón hồn em trong giấc ngủ
chốn chiêm bao, nơi hò hẹn đôi mình
chốn chiêm bao ngày mãi mãi bình minh
đời với mộng, khác gì chẳng, phù ảo?

lửa tình

xôn xao bàn chân bước
êm đềm bờ vai nghiêng
nhấp nhô nghìn triều sóng
vang giữa cõi hồn, im

ngày hè dài cũng hết
chiều tịch mịch thờ than
đêm lặng lơ mờ mịt
đèn khuya thấp hai hàng
những tia mắt dọc ngang
xoáy nhìn truy dấu vết

tôi, hồn vong cõi chết
trót bung vòng hồi luân
chân lê miền mộ huyết
lòng luyến mê dương trần

lửa tình bén nhục thân
còn mong chi siêu thoát!

trầm luân

sao xuống tự trời cao
hương đưa từ khóm lá
tình dầu tặng thương đau
đêm vẫn đêm thánh hóa
từng lần tay ghi siết
nghiệt oan quán từng vòng
từng lần môi đắm đuối
ngọt đắng thấm tận cùng!

bằng đôi cánh thiên thần
người nhắc tôi bay bổng
bằng mời gọi vô minh
ngục chín tầng chìm xuống
giây phút tưởng ngàn năm
thiên thu chừng khoảnh khắc
hồn tôi mở muôn ngăn
đón chân người dẫm bước

đêm, chẳng còn thời gian
không gian, ôi vô tận
tôi như bọt nước tan
vào đại dương vô ngần

người là bể trầm luân
tôi cam thân ngụp lặn!

như bóng

gặp người xưa lại
một chiều mưa êm
tim yêu chợt xót:
duyên người đã yên

đây hồn em mềm
đây vai em xuôi
người qua, cứ bước
em buồn đã quen

sông nào chẳng sóng
sóng chẳng là sông

tình yêu như bóng
nhập nhòa sắc không!

Giáng Sinh nhớ

Orange những ngày đông
sương che mờ phố bẽ
từng đợt sóng nhớ mong
vỗ bờ hồn quạnh quẽ
đêm vẫn đêm lặng lẽ
ngày vẫn ngày lao xao
sao lòng tôi chẳng thể
bình yên như hôm nào?

đèn sao giăng tứ phía
người bây giờ nơi nao?
mưa rơi rơi kín nẻo
người ấm lạnh ra sao?

muôn ngàn người quen/lạ
cô độc: bạn đồng hành
môi cười chào rộn rã
tim khắc khoải buồn tênh
thuyền đời bước xuống/lên
chân vô hồn bãi hoải
đóa hoa yêu thơ đại
nở muộn màng - chia phối
chút tình như sương khói
sao buộc ràng chẳng lời!

tim son dù đã mới
lòng mong vẫn chưa vui
đôi chờ ai trở lại
nuơng nhau rồi kiếp người.

ca dao

buông lòng đến, dẫn lòng đi
thôi ta đừng nuôi, bứt mây động rừng
mười năm, sương gió ngại ngàn
huệ lan ai biết mười phân héo hon
đường trần một bận thử chân
trèo lên hái nụ mộc lan nhớ đời!

thơ tình tháng chạp

đêm Cali trở mùa gió lộng
em một mình
ra parking gió ơi là gió
văng ngất đu đưa
như định mệnh đu đưa dành sẵn
cây cối chuyển mình
rác lá cuốn bay
xô đẩy, đuổi nhau, sợ hãi
bên những xác tàu dừa khô
năm rã rời sóng soãi
phong linh nhà ai vật vã hồi ngân
rêu trắng lười liềm ma quái
như trong hình vẽ Halloween
đôi mắt mèo đêm khuất trong vũng tối
bỗng rực lóe màu xanh biếc lân tinh
làm em rùng mình
làm em nhớ anh!

mỗi năm dăm lần
Orange hứng chịu cuồng phong gió giạt
rồi an bình trở lại
cuộc tình hai ta trọn mùa êm ái
mà anh ơi
có bao giờ thực sự bình an!

đêm Cali sương mù dày đặc
em một mình
lái xe qua phố xá
lạ lẫm ngắm nhìn cảnh vật thân quen
đèn tiệp đèn đường
xanh đỏ cam vàng
bỗng xinh đẹp như chưa từng xinh đẹp
cảnh đời như thực như mơ
huyền ảo thần tiên cổ tích
áo rách lọ lem thoát thành gấm vóc
huy hoàng khánh hội hoa đăng
lộng lẫy sánh vai hoàng tử

đêm Cali dầu gì vẫn đẹp
như em
dầu sao cũng vẫn yêu anh

đêm tháng chạp yên ương mặn nồng mùa cưới
đêm Cali em lại một mình

lái xe
giữa tường sương đục
lòng mơ hồ về nhiều nỗi mơ hồ
và đau nhói con tim
vì một điều mơ hồ có thực
như ánh mắt anh
u ẩn, dò tìm

anh yêu thương
đêm Cali như nhiều đêm Cali
lòng em rộn đa đoan
như cuộc đời đầy đa đoan
có bao giờ sau khi sương tan
bên nhau mỗi mê, lửa thể
chúng mình bỗng ân hận
đã nhìn rõ nhau dưới ánh mặt trời?

trăng mời gọi bước

ước gì bên nhau đêm trăng
vườn khuya có tiếng gọi thầm
trăng dệt vần thơ khó viết
trăng diu giấc mộng xa xăm

ra vườn đi em đêm nay
trên kia trăng lộng trời mây
trên kia lụa là óng trái
trong đêm huyền diệu mắt ai

cỏ hoang vươn tay gầy với
chân quen mời gọi cận kề
biển yêu cần chẳng tiếng nói
sóng ngầm run vỗ tràn ly

môi nồng rượu ấm say đi
say đi, cho quên đường về
đường về, xót thân lũ thú
đường về, tỉnh mộng nào nề

ra vườn đi em đêm nay
mai sau nhớ lại hôm này
chuyện qua đã đành chuyện cũ
nhưng là chuyện cũ khó phai!

phục sinh

trăm ngàn điều nhắn nhủ
sao chẳng thốt nên lời
cầm tay nhau cũng đủ
âm áp nửa phần đời!

kìa ai, đôi con mắt
soi hồn tôi băng khuâng
kìa ai, dăm dòng chữ
buộc thêm bao gụi gần

đi giữa đường phượng tím
tường sống thuở mười lăm
tóc buông đôi dòng bím
thắt nghìn sợi tình, thắm
có nàng cười trong nắng
có chàng đợi cuối sân
áo nàng lung linh trắng
tim chàng rộn bao lần

cám ơn hồn cao rộng
chứa lòng tôi - gió giông
cám ơn tình đại dương
yêu tôi tim độ lượng

phải người mang mạch nước?
cho suối hè tung tăng
phải người rung tiếng chuông?
cho ngày hè rộn rã
ôi, mùa hè tuổi nhỏ
hóa thân giữa màu hoa
ôi, mùa hè êm ả
phục sinh từ đôi ta!

lá phong

nhặt lá phong vàng em chợt gặp
một nàng kiên nhỏ ngủ bình yên
tình anh là chiếc nôi êm nhịp
ru em dài mộng giấc thần tiên.

thơ giữa mùa yêu

anh có hay mùa xuân đến?
hoa mơ nở rộ bên đường
hồn em viễn du bao chuyến
mơ sánh vai người em thương

và có gửi em cánh thiệp?
chúc em năm mới lành tươi
chúc em nhiều ngày xuân tiếp
hoa yêu nở giữa mùa đời

anh có mơ cùng em bước?
lên đồi mượt cỏ đầu xuân
chẳng nề vực sâu phía trước
há phiền gai xước bàn chân

ra khỏi thế gian rồi rằm
ngát ngát gió lộng tầng cao
tìm nhau, vòng tay say đắm
môi kẻ ngọt nắng xôn xao

chúng mình đuổi nhau trên ấy
thánh thời trời đất tiêu dao
quanh ta lừng hương hoa dại
giữa hồn suối chảy vui sao!

sống trọn cho nhau từng phút
tình yêu không chỗ bắt đầu
tình yêu không hồi kết thúc
vườn xuân miên viễn nhiệm màu.

có một mùa hè

khi ta bên nhau mùa hè rực rỡ
nắng reo phố biển rộn rã câu chào
chiều Newport Beach niềm vui bung mở
hay lòng hân hoan cho phố vui theo?

khi ta bên nhau mùa hè êm ả
những chiếc điều xinh gợi nhớ trời quê

ngồi kể nhau nghe chuyện thời tóc thả
có một dòng sông soi bóng thuyền về

khi ta bên nhau mùa hè vui mắt
một bờ vai nghiêng tựa êm mái đầu
một tường trúc đào chen hoa đua sắc
và cánh hải âu nâng hồn bay cao

khi ta bên nhau mùa hè sôi nổi
bãi cát mịn nhưng mờ tỏ dấu chân
hơi thở thơm nồng hương đêm nhiệt đới
từng nụ hôn dài cuộn cuộn sóng dâng

khi ta bên nhau mùa hè thần thoại
có vàng trăng non trái lựu ân cần
mặt trời hẹn hò ngày mai gặp lại
đêm tặng muôn sao nạm ngọc cõi trần

biển sớm, biển trưa, biển chiều, biển tối
vẫn vỗ nghìn năm những tiếng gọi mời
tình ngắn, tình dài, tình đầu, tình cuối
vẫn vậy chân trần non dại đắm chơi

khi ta ba mươi yêu mới là yêu
biết rõ hư vô vẫn cứ nắm cầm
biết rõ vực sâu mà khôn ngần bước
vay trả buồn vui, nhận kiếp phù trầm.

lục bát ngắn

sáng ra tình nhập gương soi
ngắn gọn đôi mắt, bồi hồi nhớ nhau
đầu hôm trăng tựa mái lầu
thần thơ lại mộng đêm sâu ngập tình
chữ tình ẩn hiện yêu tình!

mùa vui

có phải em vừa say rượu thánh?
vì anh, đôi mắt tỏ nghìn câu
có phải tiên thiên đang chớp cánh?
tháng chạp huy hoàng rợp ánh sao

em nghe nhã nhạc vọng vang vang
vì anh mang lời ca nồng nàn

anh là lửa ấm vui bếp sưởi
em đón mùa sang ngập rộn ràng!

sáng trăng

vào đêm, hạnh phúc là trăng sáng
chảy menh mang gòn gợn thịt da
trời say mây thiếp nằm mê dại
ngọn cỏ đầu cây đắm ánh ngà.

cuồng nhiệt

em cuồng nhiệt - hay tình ta cuồng nhiệt?
sống một ngày, là yêu mỗi phút giây
sớm/tối nhớ người vẫn chưa thấy đủ
em góp gom vào giấc ngủ mộng đầy.

khi anh cúi xuống

khi anh cúi hôn bàn tay
em hãnh diện mình là nữ hoàng
ban phúc cho thần dân
dù ân huệ chỉ là tấm lòng
dù thần dân chỉ có một!

khi anh cúi hôn vành tai
em ngất ngây nghe gió muôn phương ùa tới
rạt rào hương lúa non
trộn mùi cỏ cây mới cắt
ngàn lá lao xao ngựa mặt hứng mưa

khi anh cúi hôn vùng ngực
em hân hoan như mẹ hiền
chiều chuộng đứa con bé bỏng
hạnh phúc là ngọt ngào cho đi

khi anh cúi hôn khuôn ót
đường chấn động lan truyền
gửi tín hiệu toàn thân
em chột hiệu vì sao chim mái vẫn (có vẻ) kiên nhẫn
cho chim trống bao bận trèo lên

khi anh cúi xuống, cúi sâu
em hài lòng mình là đàn bà
vớ đóa hoa tình yêu diệu kỳ hé nở
hạnh phúc là say đắm nhận về.

đam mê

một mặt trời mọc ngược
từng nét môi gọi mời
vùng đam mê ròn rợn
gợn thân người, buông trôi.

nhánh lá xôn xao

chẳng do mưa, chẳng vì thu
mỗi ngày lại một mối sầu vô duyên
giữa hè nhưng nhớ tháng giêng
vào đông hoài tưởng một miền biển xanh
về thôn, ngại, tiếc thị thành
đang êm đềm hội chạnh lòng xót quê
chưa xa, tìm nhói biệt ly
chưa gần, thoáng sợ chán chê trụi trần
đêm trắng, ước thuở thanh bình
đêm sao, thềm uống lời tình tự xưa

đã đành gió đánh cành đưa
vì chung lá mỏng nên thừa xôn xao
gió muôn thu, gió xạc xào
lá, lia cây, vẫn liệng chao dậm đời.

giao mùa

trên xa lộ, thoáng bàng hoàng
khói xe như loãng giữa làn thu phong
hoa lau nở, trắng một vùng
phát phơ gió sớm mịt mù heo may
nắng/mưa dột nỗi tình dài
một mùa thu vẫn còn hoài dấu xưa

on ai, trời biếc, mây đưa
on ai, hơi giá cho vừa nhớ nhau
nhớ ai, sáng biển dạt dào
chiều xiên nắng núi, đêm sao lung đèo
một mùa yêu đã cho nhau
nụ cười chia, sốt khổ đau cũng nhiều

nợ tình mỏng, mà nặng đeo
mỗi thu như mỗi dày theo tuổi đời
hơi may gợn, nhắc bồi hồi
một bờ mây, đã, cuối trời quan san.

giờ tờ lịch mới

(viết về một nhà hoạt động đã khuất)

không có anh để cùng giờ tờ lịch mới
khai nguyên năm hai ngàn
những trang giấy tinh khôi
chợt điếng một đường ngọt cửa

nào giải văn mùa hè một ngàn chín trăm chín chín
nào thế kỷ hai mươi một nguyệt san
bao nhiêu dự phóng của anh
về những dấu mốc thời gian
rốt cuộc cũng không vượt nổi
một khối tumor

năm cuối cùng của dòng sông dài thế kỷ
rồi cũng chảy xuôi vào quá khứ
có khi lượn lờ nhân nha
có khi tuôn qua ghềnh thác
mở toang tràn ngập đồng bằng
cuốn trôi phăng bao lá vàng
cả những lá còn xanh
(nơi ngôi nhà quán
cạnh nghĩa trang quen thuộc của thị xã
người gặp nhau khá thường
bà bác này, anh bạn nọ, ông cụ kia
không hẹn mà lần lướt ra đi
về cùng một miền an nghỉ)

hai mươi năm, ba mươi năm không dài
cho những đời góp thân lo đại cuộc,
thế mà chỉ vài mùa trăng
ngắn ngủi
lại quá đặng đặng lê thê
với chút sinh lực dần kiệt cạn của một người
phải nhắm mắt trước thềm thiên niên kỷ

trời đất vô tâm?
ngày tháng vô tình?
hay chỉ vì chúng ta bất lực
- nỗi bất lực lóng lánh
ánh sáng của lệ mềm pha lẫn kim cương -
khi muốn đo vĩnh cửu
bằng chính chiều dài đời mình.

sáng bình yên

vườn sáng tĩnh trong như nắng sớm
con chim gì nhỉ hót thanh tao
chùm phong linh đung đưa nô giỡn
khẽ khàng ngân gửi gió câu chào

tháng năm diu diu mùi thiên lý
bước bên con, nhỏ nhẹ đến trường
ôi ước chi đời luôn như thế
hương yêu thương quyện ngọt con đường!

nhà yên, con cái đi học hết
thấp nhang, rắc bột cho cá ăn
soạn tủ lạnh, dọn đồ nấu bếp
ngon miệng người thân - vui giản đơn

hí hoáy viết dăm dòng gửi bạn
tặng tâm hình chung, Tết vừa qua
lười lĩnh khát lần e ân hận
lỡ ngày mai đáp chuyến tàu xa

thư viết xong, lằng lằng, quên gửi
ý chuyển dần, thư hóa thành thơ
ừ nhỉ, sao không, bài thơ mới
cảm ơn đời - tặng vật không chờ

người đem ngọc cất trong chéo áo
cuộc đời cất ngọc tựa trò chơi
mài miệt truy cầu, càng hút dầu
hạnh phúc là đây - dung dị thôi!

thơ vụn

ting swong

sương trắng như ảo mộng
cúc vàng dịu như thơ
cuối sân từng cụm sắc
trôi bênh bồng trong mơ

con trẻ

mắt trong, trời quang đãng
hơi thở đượm hương trầm
da non ngon quả ngọt

tứ đại hiện thiên thân

làm vườn

ngắm hoa vui nét đẹp
tươi cây nuôi ý lành
bón gốc lòng chăm chút
gieo mầm mơ bóng xanh.

sớm thu

buổi sáng mùa thu bất ngờ về phố
chờ buồn ren rén quá giang
chờ ký ức xa
chờ mát mát chìm
chờ nổi dày vò mù mờ không tên
chờ những ước mơ chưa từng rõ nét
trên cỗ xe heo hút
cuối con đường vô phương quay ngược

tan rồi những ngày nắng
tàn rồi mùa hè hôm qua
mùa xuân lụi thật xa
không còn mùa đông
cũng không cả những mùa thu cũ

con đường thời gian, cho đâu
chợt mang mang sắc màu quá khứ
nhưng hồi ơi
vĩnh viễn
là cuộc hành hương cô đơn thiên lý một chiều!

vấn từ tương tư

thời gian chảy, tháng ngày qua
tình vu vơ, tình đậm đà... cũng xong!
màu chiều lan tím tầng không
chợt lâng lâng, chợt mềm lòng, nhớ nhau

cảm ơn đời, vết thương sâu
sau bao đau đớn biết đâu ngọt bùi
cảm ơn người, ánh lửa tươi
giữa đêm giá rét gọi mời ấm êm
cảm ơn mắt ngọt môi mềm
sóng mon cát mịn một đêm tràn bờ

hôn bao nhiêu nụ cho vừa
rượu bao nhiêu độ nào thừa men thơm

cảm ơn tình, dầu lửa rơm
một lần chuyển hóa kiếp đom đóm mờ
cảm ơn nhau, lòng hoài mơ
giờ ra, ủ lại, vẫn tờ tương tư.

nhật ký

sáng nay Tí Anh làm mình chỉ muốn tự tử
nhưng nhìn qua bé Út Thương
lại thiết tha mong sống thêm vài năm
ôi những đứa con một thời bi bô lẫm đẫm
những đứa con
từng khiến mình gồng thân - phải sống!
giờ thản nhiên
đâm tim mẹ vô tâm!

thôi, con không biết nên vô tội
mẹ tha thứ đây
con nhé đừng ân hận ngày sau
tình mẹ cho đi - có ai đòi hỏi
muối xát kim châm con vẫn máu đào!
còn ai gần nhau
còn ai cần nhau
hơn vợ hơn chồng?
mà tới lúc chẳng đặng đừng
vẫn có thể cắn răng chia tay
nhưng con cái
làm sao mẹ cha ly dị chúng!

dây nhau cuống rún dẫu lia
sợ vô hình vẫn khó bề phân ly
đời ban tặng
đời lấy đi
càng tha thiết với, càng bi lụy về.

bên hồ Huntington

chiều phai phai nhòa nước/trời
buồn mang mang tỏa sóng ngủ ngậm lan
màu thu đậm/nhật không gian
sầu thu cũ/mới thấm loang bao mùa
mùa ngây thơ, cổ tích xưa
mùa mơ chớm nụ, mùa chờ băng quơ
mùa yêu nở rộ đóa thơ
mùa giông gió nổi, mùa mưa sụt sùi
mùa se da, tàn lụn đời
mùa đau đớn tập mím cười chia xa!

phụ lục

(thơ trước năm 1975)

một thuở hoàng kim

có những mùa xuân đẹp nghĩa xuân
hài nhưng thiếu nữ còn ngập ngừng
như sợ vô tình đau ngọn cỏ
cho bướm hoa choàng ngẩn ngơ mừng

du xuân, cô thoát bước êm êm
cô ngại làm rung muôn tơ mềm?
môi cười rạng nắng, lòng e ấp
cho người mơ tưởng, tưởng mơ thêm

du xuân, cô cất gót thanh tân
một rừng mai nở thắm lời dâng
của đất, của trời ưu ái gửi
cho đời thêm đẹp phút phù vân

thiếu nữ vườn xuân ấy chị tôi
một thuở hoàng kim đã xa vời
một thuở hồn hoa chưa bám bụi
tay hái bao nhiêu giấc mộng người

rồi xuân năm sau chị lấy chồng
bỏ vườn mai rộ, bỏ xuân nồng
rũ phấn hương chìm theo năm tháng
chiều đông còn giữ chút mơ mòng?

lục bát mưa

mưa xanh cành nhánh xuân thì
mưa tươi tắn búp tường vi sân người
mưa mang hơi thở đất trời
cho bờ ngói đỏ nhòen cười no nê
mưa như tiền kiếp đội về
giọt khoan giọt nhạt, thăm thì, ngân nga
mưa phơ phất vuốt má ngà
lạnh, vừa đủ, để cho ta nhớ người!

thoảng gió đầu đây

người có về trong nắng tháng giêng?
cho em giữ lại chút hồn nhiên
áo gấm vàng hoa đi trẩy hội
lễ chùa, khăn vái chuyện tư riêng

người có về trên cỏ tháng hai?
hương xuân còn thoảng gió đầu đây
đất trời ngậy ngát mùa tăng trưởng
mai đào ung ứng nắng hây hây

người có về theo gió tháng ba?
cho em thoáng tiếc tháng ngày qua
phần số chia xa mùa hạnh ngộ
thôi giữ giùm nhau chút thiệt thà

người có về khi mưa nửa đêm?
cho em tấm tức lệ hàn huyền
từng đêm thờ thần sân trăng vắng
nhật ký đầy vui những nỗi niềm

người có về không - hay không về
hồn em vẫn mãi gửi sơn Khê
theo người năm tháng, như trăng bạc
đôi bóng người đi - đi chẳng về.

đã lâu rồi

đã lâu rồi, em không nghe anh nói
đã lâu rồi, em không thấy anh cười
anh không còn ôm đàn gảy cung bậc
như lâu rồi, gầy sóng gió buồn vui!

tình tan theo mộng ảo phai phôi
theo bao năm tháng cuốn trôi đời
phím cung rữ cánh không âm vọng
giai điệu nào ngân nga chơi vơi?

tình trong chấu úp - tình tuyệt vời
hay tình quá mảnh nên lặng lẽ rơi
hay tình thơ dại nên trôi nổi
hỡi người yêu chưa bao giờ nhắn gửi!

tiếng buồn đồng vọng

ngày chôn ngày phôi phai
đời đuôi đời hao hụt
mắt ngóng ai mắt đục
tay vẫy ai tay gầy

tình buồn tình rơi sâu
buồn khơi buồn đồng vọng
tóc sầu ai tóc rụng
áo nhớ ai áo nhàu

đêm từng đêm quất quay
chiều từng chiều tự hỏi
bảo quên, sao còn đợi?
hò hẹn - chuyện mơ ngày!

tình anh như biển hoang
tim em là ly cạn
anh rót tình tràn lan
em làm sao bình thản!

hồn em như suối cao
xuôi mạch chảy rạt rào
ngày kia trời đổ nắng
khô nỏ, tro lòng đau!

người đi, đành người đi
gần, xa - có sá gì
hay dấu yêu mãi đậm,
nên còn ngậm ngùi nhau?

tình như tiếng thờ êm
du vang là cơn gió
tung dậy trời giông tố

đắm mảnh hồn nổi trôi

thôi em về bóng tối,
khóc cho muối, ăn năn
đời - một lần tóc rối
đủ tả toi thân trần!

thơ trời

anh có một trời thơ trong mắt
em có con tim dễ vỡ dòn
thơ trời nên cuốn hồn quay quắt
tìm tan ngàn mảnh thủy tinh son!

em nhỏ, mùa xuân

như búp non còn căng nhựa nguyên
em - con suối nhỏ chảy bên triền
em khởi bước đi từ lòng mẹ
nên dấu chân chưa gợn ưu phiền

buổi sáng chim đùa trên mái hiên
em - con sẻ bé rất ngoan hiền
em cất cánh bay từ tay bố
nên mắt trong, ngời sáng niềm tin

như suối, như chim, như chính em
hãy hát, hãy reo, bằng buồng tim
đùa trong nắng mới, vui trong gió
em nhỏ, mùa xuân đến tựa em!

bụi tình

vàng son thôi đã ngả màu
tóc thề đã rụng, sao sầu chưa vơi!

em muốn xem anh như lớp bụi
bám trên nếp tóc, tình cờ thôi
một khi bờ lược em chải đến
theo những sợi mềm, yên ả rơi

em muốn xem anh như gió thoảng
xô lệch đôi giày tà áo tơ
rời thôi, áo vẫn nguyên trinh trắng
rời thôi, áo vẫn màu ngây thơ

nhưng người là trót chiều mãnh liệt
nhưng người là hạt bụi trong mi
nên tình muôn thuở cho sa lệ
áo dẫu đôi tà, buồn từ khi!

ai biết em sâu

còn châu ngọc nào sáng hơn thế nữa?
khi mắt ta dừng soi nổi trong nhau
còn dung dịch nào mặn hơn thế nữa?
khi lệ em rơi, khép cuộc tình đau

này anh mùa thu đi trong nắng vàng
để em đêm tối buồn như thiếu trăng
ai bảo miền nam thu không bay lá
em biết em sâu tóc cắt vai ngang

anh có hỏi khi cung đàn im lặng?
‘tình chưa lâu, sao nay chẳng còn hương?’
(em cứ tủi, trong màn sương bóng nắng
‘tình đã lâu, sao nay vẫn còn vương!’)

ngày nào anh biết cầm thơ em hôn
ngày nào anh biết tiếc duyên xưa buồn
em sẽ hát, cho tràn lan u uất
mà níu từng tơ nắng nhớ rung rung

ngày nào anh nắn đàn trên phím xưa
chùng lòng, vương bóng người thơ xa mờ
em sẽ khóc, lệ nồng men hạnh phúc
và bằng lòng, chút ấm áp vu vơ.

đóng tập

‘so chi những bậc tiêu tao
đột lòng mình cũng nao nao lòng người?’
rằng: ‘quen mất nét đi rồi
tẻ vui, thôi cũng tính trời biết sao!’

NGUYỄN DU

tri ân

Nếu thiên chức làm mẹ, dẫu phải mang nặng đẻ đau, là một thứ hạnh phúc của người đàn bà, thì tập thơ này chính là niềm an ủi lớn lao cho tác giả.

Xin chân thành tri ân tất cả những trợ duyên - dù khắc nghiệt (như định mệnh), hay êm ái (như sự khuyến khích, giúp đỡ của các anh chị bằng hữu gần xa, cho dẫu, hay chính vì, ai cũng biết chắc rằng số phận của những đứa con thi ca sẽ rất hẩm hiu) - đã vẫy chiếc đũa thần cho sự tạo tác đứa bé này.

Trân trọng.

ghi chú: phổ biến từ bản gởi của nhà văn Hoàng Mai Đạt, sau khi xin phép.